

Bitter blauw

Bruxelles c'est toi.

Paris c'est une autre vie.

***De zin van het bestaan is het
vergaren van poëtische momenten***
Panamarenko

Opnieuw alleen in de kroegen, net als 35 jaar geleden.

Toen met dromen en ongeduld. Nu met nostalgie en milde bitterheid. Toen vaak wachtend tot jij kwam. Nu met het besef dat jij nooit meer zult komen.

Ik heb je rustplaats gevonden. Naast je moeder. Teder teruggekeerd in de moederschoot.

Rust mijn lieve vriend, mijn minnaar, mijn gezelschap en gids. Mijn rots in de branding. Geen plek veiliger dan in jouw armen. Die thuishaven ben ik voor eeuwig kwijt sinds jij er niet meer bent. Ik heb ze proberen te vinden in de vele omhelzingen; als een matroos die de geur van thuis tegen beter weten in blijft zoeken tussen de lakens van een bordeel. Nooit meer gevonden. Nooit meer zo vrij kunnen ademen. Longen moeten zich kunnen vullen tot de laatste vezel. Boodschappentassen vol vreugde.

Herinner je de momenten dat wij elkaar terugzagen na een maand alleen te zijn. Jouw glimlach had de warmte van een kei op een mediterraan strand. Nog één keer die glimlach zien! Napels is een boerengat!

Lieve Simon, ik heb er 35 jaar over gedaan maar nu weet ik het zeker: jij hebt echt van mij gehouden.

Ik kijk samen met mijn dochter naar een romantische film met héél véél violen en klingelende bellen. Ik heb ze nooit gehoord op momenten dat wij samen waren. Maar de liefde die ik voor jou voelde, vind ik niet terug in deze prent.

Lieverd, kom met mij terug in de tijd.

Mei 1978

Wat maakt het mij woest dat ik de exacte datum niet meer ken. Het was een weekday. Maar dewelke? De logica vertelt me dat het een maandag moet zijn geweest. Waarom het zo belangrijk is me dit te herinneren, weet ik niet. En toch is op dit ogenblik ieder detail van essentieel belang.

Maandag dus en het is late namiddag. Lessen op het RITCS zijn gedaan en als zo vaak wil ik snel nog een filmpje meepikken. Ik haast mij naar de cinema Vendome op de Avenue Louise. Welke film weet ik niet zeker maar het zou *Annie Hall* van Woody Allen kunnen zijn.

Ik ben te laat. De film is al een tijdje bezig. Ik besluit de krant te kopen en een koffie te drinken in het café op de hoek van de Avenue Louise en de Place Louise. Oud etablissement: degelijke bediening door statige kelners. Veel vergane glorie. Heel wat bontjassen nippen aan een glaasje port. Ik ben 20 met een zweem van rebellie. En toch voel ik mij goed in dit etablissement. Altijd een bourgeoisrebel geweest.

Tafeltje aan het raam en ik verdwijn in mijn krant. Tussen de woorden door heb ik gemerkt dat er aan de tafel naast mij een man zit die ook zijn krant leest: *Le Monde*. Een doorsneeman die verdwijnt in het interieur. Een man zo passend in het decor dat een tweede blik ondenkbaar is. En dan heel onverwacht die stem:

‘Mademoiselle, pouvez-vous me dire où est le Palais des Beaux-Arts?’

Je wilt naar een tentoonstelling gaan, zeg je. Ik toon je de weg. Voor de eerste keer, voor de ultieme eerste keer, kijk ik in transparante, licht helderblauwe ogen waarover Herman van Veen later zou zingen: ‘Jij had ogen met uitzicht op zee’. Welke tentoonstelling weet ik ook niet meer. Maar ik zoek het op, ik moet het weten.

Hoe jij er die dag uitzag weet ik nog tot in de kleinste details: lichtgrijze broek, wit hemd, donkerblauwe das, donkerblauwe blazer, zwarte mocassins. Kon het nog klassieker? Kon het nog meer bourgeois? Jij bent duidelijk niet mijn type. Maar je gitzwarte haar heeft iets weerbarstigs, het laat zich niet bedwingen. En je ogen kijken mij twijfelend-dwingend aan. We beginnen te praten. Jij vertelt waarom je zo graag naar die tentoonstelling wil en ik leer een man kennen die met passie praat over kunst. Kunst die je in je maag en darmen kan voelen. Jij spreidt geen kennis van tentoon maar een liefde voor. Ik zie die helderblauwe ogen opflikkeren. Je intonatie volgt je stemmingen en je gebaren zijn beheerst uitgelaten.

En dan vertel ik jou over de film die ik wou zien en gemist heb. En het gesprek wordt nog levendiger. Ook over film kan jij vlot en met kennis van zaken praten. Ik luister geboeid en ik word geboeid beluisterd. Ik ben een bakkersdochter die niets van kunst kent, wier uitspraken daaromtrent absoluut te verwaarlozen zijn maar die om onverklaarbare redenen een warme liefde voor kunst voelt in iedere vezel van haar lijf. En jij, jij luistert en jij vindt het niet vreemd of amateuristisch geformuleerd. Jij biedt mij een nieuwe koffie aan en we blijven praten. We praten gehaast omdat zoveel verteld moet worden. Maar jouw gepraat blijft toch steeds beheerst. Ik verlies mezelf regelmatig in mijn woorden.

Vanaf het begin ervaar ik bij jou een vreemd accent. Jij bent niet Frans hoewel je een Franse krant leest en zeker niet naar je woorden moet zoeken. Je zegt dat je Duitser bent maar in Parijs woont.

'Enchanté. Je suis Simon Marcus.' Duits ja, want je praat met een strak ritme. En toch klinkt Duits in jouw mond exotisch. Duits! Werner Herzog! Klaus Kinski! We vinden een nieuwe gezamenlijke passie. Net *Aguirre der Zorn Gottes* gezien! Dit is geen film meer, dit is een ervaring. We ratelen door, elkaar ongeduldig het woord vragend. Jouw geduld wint het van het mijne.

En plots, totaal onverwacht kom jij met het voorstel: 'Laten we nu samen naar jouw film gaan kijken en morgen naar mijn tentoonstelling.' Ik word onrustig en bang. Wat wil jij van mij? Een gigantische tweestrijd speelt zich af in mij. Ik wil zo graag met jou verder praten, elk aan onze eigen tafel. Dichter hoeft jij echt niet te komen. Die halve meter tussen onze tafels heeft ontegensprekelijk zijn nut. Ik ben bang dat ik naïef ben en dat jij andere bedoelingen met mij hebt. Ik ken jou niet. Niet meegaan met een vreemde man. Maar ik zeg toch ja. Uit een cinema kan je weglopen en dan ben je alleen een kater rijker.

We gaan naar de film. Je kijkt geboeid naar de film. Ik kijk naar het scherm en bewaak ondertussen elk gebaar van jou. Jij hebt alleen oog voor het witte doek. We komen buiten en we hebben nog zoveel meer te vertellen! We staan op de stoep de film te bespreken. En dan zeg jij: 'J'ai faim. Allons manger.'

Voor de eerste maal neem je mij mee naar de Meo Patacca in de Jourdanstraat. We bespreken de film, we bespreken andere films. We stoppen niet met praten. Ik voel mij goed, ik voel mij vreemd. Enkele uren geleden kenden wij elkaar nog niet. Maar het klikt. Wij begrijpen elkaar. Toch vrees ik de kater. Het moment waarop blijkt dat jij helemaal anders bent en dit allemaal maar een voorwendsel is. Dit is de eerste maal dat een man mij uitnodigt voor een etentje. En wat voor een man! Zonder dat het noodgedwongen opvalt voor heel Brussel en randgemeenten, ben jij knap, charmant en intelligent. Een man die zeker niet gebukt gaat onder fabrieksfouten of andere mankementen. Ik word bang omdat ik weet dat ik het muurbloempje ben. Ik begrijp niet waarom jij tijd aan mij besteedt. Ik herhaal steeds luider tegen mezelf: 'Dit loopt echt fout af. Ben jij nu nog niet geleerd!' En toch blijf ik. En toch blijf ik baden in jouw helderblauwe ogen. Jij rekent af. De kelner kent jou en heeft een vervelende vertrouwelijkheid. Zijn blikken zitten vol dubbele bodems. Hij kijkt enkele keren naar mij en ik voel een goedkoopheid.

Jij stelt voor nog een wandeling te maken. We wandelen en praten. Ik ben niet zeker of ik de straten herken. Maar ik geniet van jouw gezelschap en ik weet dat ik met iedere stap jouw aanwezigheid kan rekken. Stilaan besef ik dat ik weg ben van jou. Ik ben op stap met een vreemde. Ik verwacht ieder ogenblik de ontzuivering. Maar we blijven stappen. Zolang we stappen en praten voel ik mij veilig. Niet stilstaan, want wat moeten we dan? Héél laat zet jij mij af voor de deur van mijn kot. 'Tot morgen, 14 uur voor de tentoonstelling.'

Je geeft mij gewoon een hand en ik kan even weer dieper ademen.

Heel de nacht woel ik in mijn bed. Wat overkomt mij nu toch? Wie ben jij? Waarom spendeer jij zoveel tijd samen met mij? Ik heb me zo goed bij jou gevoeld. Hiervoor zal ik een prijs moeten betalen. Ik begin te piekeren over jouw leeftijd. Jij bent ouder, veel ouder. 15 jaar ouder? Jij moet ergens in de dertig zijn. Een zeer beangstigende volwassen man. Maar je ogen en je houding zijn niet beangstigend. Ik voel mij net veilig en thuis in jouw blik. Zal ik morgen naar de tentoonstelling gaan?

Natuurlijk zal ik gaan. Maar zal jij er ook zijn? Voor de eerste keer in mijn leven wil ik een mooie vrouw zijn. En vervolgens de pijn dat ik dat niet voor je kan zijn.

Dinsdag

Voormiddag naar het RITCS. Ik volg de lessen maar ik ben er geen seconde met mijn gedachten bij. Wim en Catharina zitten naast mij. Ik wil zo graag met hen over jou praten. Maar iets in mij zegt dat jij fout bent en dat zij mij dit duidelijk gaan maken. Ik besluit te zwijgen.

Op de middag ga ik naar mijn kot. Ik wil mij optutten maar ik weet niet hoe ik daaraan moet beginnen. Domme-degelijke kleding. Niets verleiding. Make-up? Ik heb wel iets maar ik weet niet eens hoe ik het moet gebruiken. Ik voel mij zo! Ielijk! En geen beginnen aan dit recht te trekken. Muurbloempje in het kwadraat dat denkt een date te hebben. Mijn maag en darmen liggen overhoop. Gisteren was niet echt en om 14 uur zal jij er niet zijn.

Om 14 uur ben jij er wel aan de ingang van de Palais des Beaux-Arts. Je lacht een warme glimlach en even heb ik het gevoel dat ook jij niet zeker was. Dan komt jouw bekentenis: 'Ik heb deze tentoonstelling al gezien. Ik wou gisteren gewoon een babbel. Indien jij binnen wilt gaan, oké. Zelf heb ik vooral zin in wandelen en babbelen.'

Vijf minuten later dalen we de trappen van de galerie Ravenstein af. We wandelen opnieuw en we babbelen opnieuw. Dwars door de oude stad. Gisteren hoogstad, nu oude stad. Jij kent je weg. Je vertelt mij dat je regelmatig in Brussel bent. Als vertegenwoordiger voor de Benelux werk je voor een Duitse firma. God, wat geniet ik van ons gebabbel maar ik ben oh zo bang. Wat zie jij in mij? Waarom spendeer jij zoveel tijd met mij? Ik blijf mezelf voortdurend deze twee vragen stellen. Ik pols voorzichtig naar je leeftijd: 40. Nog ouder dan ik dacht. Ik 20, jij 40. Jij bent tweemaal ik. Ik weet niet of je schrikt van mijn leeftijd, je had mij wel iets ouder geschat, zeg je. Je laat zeker niets blijken. Jij blijft charmant zijn, beheerst en goed- gemanierd. Er zijn momenten dat ik denk je al 100 jaar te kennen. En dan plots schrik ik wakker en zie een beangstigende vreemde voor mij.

We gaan iets drinken in de Metropole. Jij houdt van oude klassieke stijl. Ook in de Metropole kennen de kelners je. Ik word mij stilaan bewust van je zelfzekerheid. Alles gaat je zo gemakkelijk af. Kelners behandelen je met respect. Je stem is dwingend en kordaat zonder onvriendelijk te worden. Ook hier heb ik het gevoel dat kelners willen zeggen: 'Jij hoort echt niet bij hem!' En dit is ook werkelijk het gevoel dat ik heb. Ik hoor niet bij jou maar eigenlijk voel ik mij heel erg bij jou horen. Angst en genot huizen hand in hand in mij. Jij straalt rust uit en geeft de indruk de situatie volledig onder controle te hebben. Op de koop toe lijkt jij te genieten.

's Avonds gaan we opnieuw eten in de Meo Patacca. Zelfde kelner en zelfde blik. Waarom zie jij die signalen niet? Mij doen ze wankelen maar op jou hebben ze duidelijk geen vat.

Na het eten alweer een wandeling. Ik neem je mee naar het plein achter het monument van de onbekende soldaat. Dit stukje stad ken je nog niet. Vanop die plek kan je Brussel overschouwen. Het geeft zo'n bevrijdend breed gevoel. Ik merk dat jij dit ook voelt. Je ogen schitteren en je glimlacht. Achter ons klapperen de koorden van de vlaggenmasten: een applaus voor ons beiden. Hier voel ik mij sterk en zeker. Ik laat je iets zien en jij bent verrast en geniet. Heel even heb ik de touwtjes in handen. We staan heel dicht bij elkaar. Op deze magische plek, op dit magisch moment ga jij mij kussen... zo zou het zeker in een film geweest zijn. Je bent ook zo beangstigend stil. Maar jij raakt mij

niet aan en je stelt voor verder te gaan wandelen. Je zegt dat het laat wordt en dat je mij zal terugbrengen naar mijn kot. Toch muurbloempje. Iedere vrouw zou hier zijn gekust. Maar ik weet: voor mollige grijze muizen gelden andere wetten der romantiek. We wandelen door straten die jij uitvindt en die gisteren zeker niet in het stratenplan stonden. Nog een laatste drankje in 'het' café op de hoek van de Avenue Louise. Daar vertel je mij dat je morgenvroeg naar Amsterdam moet. 'Overmorgen keer ik normaal terug naar Parijs maar nu heb ik zin om dit via Brussel te laten gebeuren. Donderdag om 14 uur ben ik terug in dit café. Kan jij er dan ook zijn? En als ik laat ben, blijf dan gewoon wachten, want ik kom zeker.'

Ik weet niet wat ik hoor! Deze man wilt mij terugzien! Natuurlijk zeg ik ja en denk: 'Kans is klein dat jij er zult zijn.' Maar ik heb een date met een man! En wat voor een man.

Ik slaap gewoon niet. Ik sta op het balkon van mijn kot en hoor 20 Hollywoodorkesten. Alle violen van de wereld weerklinken die nacht. Ik kijk naar de sterren en hoop dat jij vanuit je hotelkamer dezelfde sterren ziet. Ik weet, dit is melig en toch is het wat ik voel. Ik ben verliefd en dan komen blijkbaar al die clichés spontaan opborrelen. Maar nog steeds hou ik het niet voor mogelijk dat jij belangstelling voor mij hebt. Ik zal minuten vreten tot wanneer jij eventueel heel echt terug bent.

Donderdag. Om 13.30 u. ben ik al op post. Opnieuw uren strijd gehad over wat aan te doen en hoe eruit te zien. Opnieuw hopeloos. Mij mooi maken voor een man, ben ik niet gewoon. Dus gewoon noodgedwongen mezelf zijn. Ik stap het café binnen en jij zit reeds op dezelfde plaats als de eerste keer met Le Monde in je hand. Later zal ik leren dat jij een gewoontemens bent: steeds dezelfde cafés, restaurants, hotel. En daar dan steeds dezelfde tafel; een andere tafel brengt je uit je humeur. Maar die dag zit je op jouw plaats. Mijn hart slaat over. Ik wil heel Brussel bij elkaar gillen. En jij lacht een lach... de lach der lachen! Het eerste wat jij tegen mij zegt is:
'Ik was helemaal niet zeker of jij zou komen.'

Maar dit behoorde eigenlijk mijn tekst te zijn. Voor de eerste keer raak je mij aan, je kust mij op de wang en dan zoenen we elkaar passioneel en uitbundig. Jij verliest deze keer je beheersing en ik geloof je echt wanneer je vertelt dat je zo naar dit moment hebt uitgekeken. Ik hou je hand vast en voel voor de eerste keer je huid. Ik geniet van iedere millimeter lijf. Ik vraag hoe Amsterdam was. Oké, zonder commentaar. Je kust mij opnieuw. De kelners kijken nog denigrerder. Ik blijf mij verbazen over de lichtheid en de transparantie van je ogen die plots zeer ernstig worden, bijna beangstigend.

'Ik wil dat je weet dat ik getrouwd ben. En dat ik gelukkig getrouwd ben. Ik zoek geen compensatie. Jij bent gewoon anders. Maar ik wil duidelijkheid, geen stiekem gedoe.'

Ik weet even niet wat ik hoor en toch moet ik bekennen dat ik dit bericht min of meer had verwacht. Vanaf het eerste moment dat wij elkaar hebben ontmoet, zocht ik naar sporen van een ring op je vingers. Je hebt nooit een trouwring gedragen. Ik zeg oké en apprecieer je eerlijkheid maar... nu wil ik daar niet aan denken. Dit moment moet van ons zijn. Zelfs geen echtgenote zal hier dit magische moment verstoren. Ik heb er later wel af en toe aan gedacht maar eerlijk, het stoorde mij niet zo erg. Waarschijnlijk speelde de afstand tussen Parijs en Brussel in mijn voordeel.

'Wandelen?' vraag je.

Dan stilte.

'Mijn hotelkamer?'

Jij lacht, ik lach en wij willen alle twee. Jij rekent af, we stappen buiten. Gewoon het eerste stuk van de Avenue Louise afwandelen en dan de hoek om. Ik hou je hand stevig vast. Ik hoop dat iedere voorbijganger naar ons kijkt en blij beseft dat wij een koppel zijn. Het hotel binnen. Geeft een raar gevoel. Gaat het personeel niet naar mij staren? Wat ben jij zelfzeker. Alles doe jij met een vanzelfsprekendheid. Voor mij is alles nieuw. Jij hoort thuis in deze wereld. De lift. Een omhelzing. Jouw kamer. Ik weet echt niet wat ik moet doen, hoe ik mij hier moet gedragen. Je neemt mij in je armen... en dan gebeurt het. Ik beef als een rietje! Ik ben bang. Ik voel een vreselijke druk op mijn borst. Ik wil je maar mijn lijf vertelt een ander verhaal. Ik probeer het beven onder controle te krijgen maar het lukt mij niet. Ik schaam me en durf je niet aan te kijken. En dan vraag jij met een zachte stem wat er aan de hand is.

'Het hoeft niet,' zeg je, 'indien je het te vroeg vindt dan gaan we gewoon weer buiten.'

Ik zeg dat ik wel wil en dat meen ik echt.

'Waarom ben je dan bang? Is dit de eerste keer?' vraag je.

Ik schud haast onmerkbaar nee.

'De eerste keer was geen aangename ervaring,' stamel ik.

Ik voel me zo verlegen en durf alleen naar het tapijt te staren. Jij legt je rechterhand op mijn wang maar ik durf je niet aan te kijken. Het beven over heel mijn lichaam gaat door. En dan zeg jij: 'Ik weet wat we gaan doen.'

Je neemt mijn hand en leidt mij naar het bed. Met onze kleren aan gaan we liggen, naast elkaar. Jij houdt alleen mijn hand vast. We zeggen niets. Ik sluit mijn ogen en hoop dat het gênante beven zal ophouden. Later draai jij je op je zij en neem je mij in je armen. Geen woord.

Het beven vermindert. Ik voel je adem in mijn nek. Ik weet niet hoelang we zo liggen maar het lijkt een eeuwigheid. We liggen zo lang naast elkaar alsof het lijkt dat dit niet de eerste keer is. Jouw lijf krijgt iets vertrouwelijks, iets waar ik niet bang voor moet zijn. Het beven is gestopt en ik heb opnieuw controle over mijn ademhaling. Ik draai mij om en ik kus je. Heel langzaam kom je tot leven. Je laat mij eerst zelf op ontdekking gaan. Ik kleed je uit. Ik sta versteld van mijn lef. Jij kleedt mij uit. Ik ben bang voor jouw ontgoocheling. Zal je mij niet te mollig vinden? Ik heb geen verleidelijk figuur. Jij laat niets merken. Stilaan neem jij opnieuw het initiatief. En dat is goed want dit is nieuw voor mij. De eerste keer telt niet mee, die moet alleen vergeten worden. Je bent teder en geduldig. Ook hier is controle het sleutelwoord. Heel de tijd blijf je mijn hand vasthouden.

Weet je dat ik nu nog steeds naar een hand grijp bij het vrijen? Het geeft mij een veilig gevoel. De vrijpartij lijkt eindeloos: geen haast, geen druk. Onze bewegingen vloeien in elkaar. We komen allebei klaar. Ontlading die mij voor de eerste maal in mijn leven oplaadt. En dan weer heel dicht bij elkaar genieten zonder een woord te zeggen.

Voor mij zijn de hemelpoorten opengegaan. Ik hoop ook voor jou maar ik durf het je niet te vragen. Dank, lieve Simon, omdat je niets gevraagd hebt, omdat je niets gezegd hebt. Jouw geduld en tederheid hebben hersteld wat die andere twee kapot hadden gemaakt. Nog lang heb ik problemen gehad met je eerste aanrakingen. Dan ging mijn hart automatisch veel te snel kloppen en stokte mijn ademhaling. Maar ik vertrouwde je en het vertrouwen won het steeds van de angst.

Als volwassen vrouw vandaag besef ik dat je mij toen die dag onvoorwaardelijk voor jou hebt gewonnen. In dat bed die namiddag ben ik voor eeuwig de jouwe geworden. Die dag werd jouw linkerhand zo vreselijk belangrijk voor mij. Van zodra ik jouw hand kon vasthouden was alles goed. Jouw hand: poort naar een veilige wereld. Later in de winter droeg jij een lange donkergrijze jas met grote zakken. Je had zwarte lederen handschoenen. Telkens we in de winter op straat waren, zei je mij dat ik handschoenen moest kopen. We zijn zelfs enkele keren samen in een winkel geweest om er te kopen. Maar ik vond mijn zin niet, zei ik. Ik wist dat jij je handschoen zou uitdoen, mijn hand vastpakken en die mee in de zak van je jas stoppen. Dit had ik veel liever. Warme veiligheid en af toe een kriebel in mijn handpalm die steeds een glimlach opwekte.

We zijn die donderdagnamiddag lang in bed gebleven. En die nacht ben ik voor het eerst bij jou blijven slapen, ben ik voor het eerst bij een man blijven slapen. Ik heb weinig geslapen en vooral veel naar jou gekeken. Die nacht heb ik mij het rijkst in mijn leven gevoeld. 's Morgens samen aan het ontbijt. Jij verstopt mij niet. Ik mag er overal bij zijn (al vindt het personeel van niet). Ik spijbel opnieuw. Het RITCS is toch te moeilijk voor mij. Jij maakt je koffers want na de middag moet jij je trein halen. We praten vandaag opvallend minder dan de vorige dagen. De ervaringen van de laatste dagen zijn zo overrompelend. Ik heb hierover zoveel te vertellen dat ik alleen maar kan zwijgen. Aan alles is een grens. Maar onze blikken zijn warm en regelmatig geef je mij onverwacht een tedere zoen.

Samen naar het station. Ik wil je niet laten gaan. Jij vraagt een adres, een telefoonnummer. Je belooft discreet te zijn. In juni kom je zeker terug, zeg je. Ik mag niet twijfelen. Ik krijg jouw adres en telefoonnummer niet. Niet nodig, zeg je. Ik opper dat ik ook discreet kan zijn. Maar het antwoord blijft nee.

En je vertrekt. Ik neem afscheid van een man zonder adres en telefoonnummer. Ik hoop je terug te zien, ik moet je terugzien. Je laat erg veel gemis en stilte achter. En ook de angst omdat het misschien toch voor jou hier stopt.

In juni kom je terug. Plots is er het langverwachte briefje in mijn brievenbus. Het is een blij-gelukkig weerzien. En we beginnen aan een relatie. Een relatie bol van vreugde. Jouw aanwezigheid is telkens een feest voor mij. Jouw afwezigheid stoort mij niet zozeer. Ik heb mijn eigen leven, mijn eigen vrienden. Ik voel mij zelfstandiger worden met de keer. Alleen het afscheid doet telkens pijn omdat er steeds de vrees is dat jij niet zult terugkomen. En geen adres of telefoonnummer om je te zoeken op eenzame momenten, op momenten dat de twijfel opnieuw de kop opsteekt. Maar jij blijft komen. Vrij snel leer je ook reeds op voorhand te plannen wanneer je terug zal zijn.

Vandaag is het Valentijn. Wij hebben dat nooit gevierd. Ik kan mij ook niet herinneren dat wij verjaardagen of Nieuwjaar vierden. Voor mij waren de dagen met jou altijd een feest. Toen was Valentijn ook nog geen verplichte feestdag zoals nu. Ik herinner mij dat in onze tijd Valentijn de dag was van de stille geheime aanbieder. Die moest je dan op die dag een roos bezorgen zonder gezien te worden. En dan kon het raden beginnen. Van wie is die bloem? Antwoorden zoeken in de ogen om je heen. Blos correct interpreteren. Ik heb nooit een bloem gekregen. Het leek mij anders wel super spannend en romantisch. Altijd wel een zucht naar drama-romantiek gehad. Ik was weg van de film Mourir d'aimer, jij niet. Alleen bij jou had ik die drang niet. Alles was goed zoals het was. De dramatiek heeft zichzelf aangeboden daar waar ik ze niet wou. Daar waar ik net wou dat het leven zou voortkabbelen zoals het aan het kabbelen was; daar sloeg de dramatiek toe met een voor mij ongekende heftigheid. Met jou had ik het meest burgerlijke koppel van de wereld willen vormen. Zelfs het stoppen van jouw sokken zou ik ervaren hebben als een verheven bezigheid. Het moest met jou niet allemaal zo zot. Gewoon, gewoner dan gewoon. Jouw aanwezigheid was al bijzonder genoeg.